

10 Μαΐου, 1996

[ΚΑΛΛΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΝΟΥΠΑΣ,

Αιτητής,

v.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΔΩΝ,

Καθ' ου η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 239/94)

Διοικητική Πράξη — Εκτελεστή — Έννοια — Μόνο εκτελεστές διοικητικές πράξεις δύναται να προσβληθούν με προσφυγή.

5 *Δημόσιοι Υπάλληλοι — Εμπιστευτικές Εκθέσεις — Αξιολόγηση — Απόφαση επί της ενστάσεως σε αξιολόγηση δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη δυνάμενη να προσβληθεί αυτοτελώς με προσφυγή.*

10 Στην παρούσα προσφυγή, με την οποία προσβλήθηκε η απόφαση της Ομάδας Αξιολόγησης να απορρίψει την ένσταση του αιτητή αναφορικά με την αξιολόγησή του για το έτος 1992, προβλήθηκε προδικαστική ένσταση εκ μέρους των καθ' ών η αίτηση, ότι η επίδικη απόφαση δεν αποτελούσε εκτελεστή διοικητική πράξη, και ως εκ τούτου η προσφυγή ήταν απαράδεκτη.

15 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

20 1. Εκτελεστή διοικητική πράξη είναι εκείνη που συνεπάγεται ευθέως και αμέσως με την εκτέλεσή της έννομες συνέπειες για τους διοικούμενους δηλαδή συνιστά, μεταβάλλει ή καταργεί δικαιώματα ή (και) υποχρεώσεις (Βλ. Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο, Α.Ι. Τάχου, 4η έκδοση, 1993, σελ. 356). Χαρακτηριστικό γνώρισμα της εκτελεστής διοικητικής πράξεως είναι ότι με την δήλωση βουλήσεως που περιέχει καθορίζει δικαίον δηλαδή δημιουργεί δικαιώματα και
25 υποχρεώσεις είτε κατά τρόπο γενικό με το να θέτει κανόνες δικαί-

ου (κανονιστική πράξη) είτε κατά τρόπο ειδικό στην ατομική περίπτωση (ατομική πράξη).

2. Σε σχέση με την επίδικη πράξη το θέμα έχει επιλυθεί δεσμευτικά από τη νομολογία. (Βλ. *Παυλίδης ν. Δημοκρατίας* (1977) 3 Α.Α.Δ. 421, *Τάνης ν. Δημοκρατίας* (1978) 3 Α.Α.Δ. 314, *Παπαχαράλαμπος και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1987) 3 Α.Α.Δ. 2132 (απόφαση ολομέλειας), *Όθωνος και Άλλος ν. Δημοκρατίας, Γιάλλουρου ν. Δημοκρατίας, Χατζηχριστοδούλου ν. Δημοκρατίας, Καλιβίτη ν. Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων*). 5 10

Στην *Όθωνος* (πιο πάνω) κρίθηκε, από την Ολομέλεια, ότι η “ετοιμασία των εμπιστευτικών εκθέσεων αποτελεί πράξη η οποία από μόνη της δεν είναι εκτελεστή και σαν τέτοια δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή”. 15

Στην *Παπαχαράλαμπος* (πιο πάνω) επρόκειτο - και πάλιν - για προσφυγή κατά της απόρριψης ενστάσεων που σχετιζόντο με βαθμολογίες των αιτητών. Κρίθηκε ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν είχαν οποιεσδήποτε ορατές νομικές συνέπειες. Αποτελούσαν “inertium” της Διοίκησης για την αξιολόγηση των υπηρεσιών των εκπαιδευτικών λειτουργών και στο βαθμό που επηρεάζουν τα δικαιώματα των ενδιαφερομένων υπαλλήλων για προαγωγή αποτελούν προπαρασκευαστικές πράξεις. Συνεπώς δεν μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή. Στις *Γιάλλουρου και Χατζηχριστοδούλου* (πιο πάνω) μετά από εκτενή αναφορά στη νομολογία κρίθηκε ότι πράξεις αξιολόγησης της υπηρεσίας δημοσίων λειτουργών στερούνται εκτελεστού χαρακτήρα και επομένως δεν υπόκεινται σε αναθεώρηση. 20 25

Η επίδικη απόφαση στερείται εκτελεστού χαρακτήρα. Για το λόγο αυτό δεν μπορεί ν’ αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής δυνάμει του Άρθρου 146.1 του Συντάγματος. 30

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα. 35

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Pavlidis v. Republic (1977) 3 C.L.R. 421,

Tanis v. Republic (1978) 3 C.L.R. 314,

Papacharalambous a.o. v. Republic (1987) 3 C.L.R. 2132,

4 Α.Α.Δ. Ζανούπας ν. Διευθυντή Τμήματος Εσωτ. Προσόδων

Othonos a.o. v. Republic (1989) 3 C.L.R. 475,

Γιάλλουρου ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 3624,

5 *Κατζηχριστοδούλου ν. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 2256,*

Καλυβίτης ν. Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων (1995) 4 Α.Α.Δ. 1663.

10 **Προσφυγή.**

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Καθ' ου η αίτηση με την οποία απερρίφθη η ένσταση του αιτητή με την οποία ζητούσε όπως αναθεωρηθεί η Ετήσια Έκθεσή του.

15

Α. Παπαχαραλάμπους, για τον Αιτητή.

Ε. Νικολαΐδου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον Καθ' ου η αίτηση.

20

Cur. adv. vult.

25

ΚΑΛΛΗΣ, Δ.: Ο αιτητής είναι υπάλληλος του Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων. Η υπηρεσιακή έκθεσή του για το έτος 1992 ετοιμάστηκε από τριμελή Ομάδα Αξιολόγησης. Την 4.1.94 ο αιτητής με επιστολή του δικηγόρου του υπέβαλε ένσταση αναφορικά με την αξιολόγησή του για το έτος 1992 που έγινε από την πιο πάνω Ομάδα Αξιολόγησης προβάλλοντας διάφορους ισχυρισμούς. Τα μέλη της Ομάδας Αξιολόγησης, αφού μελέτησαν τους ισχυρισμούς του αιτητή, απάντησαν στο δικηγόρο του με επιστολή τους ημερ. 18.2.1994. Με την επιστολή εκείνη, η οποία κοινοποιήθηκε και στον αιτητή, είχαν απορριφθεί όλοι οι ισχυρισμοί του αιτητή.

30

35

Ακολούθησε η παρούσα προσφυγή με την οποία ο αιτητής ζητά την πιο κάτω θεραπεία:

40

“Απόφαση του Δικαστηρίου με την οποία θα θεωρείται άκυρη και στερημένη οιασδήποτε νομικής ισχύος η διοικητική πράξη ημερομηνίας 18.2.94 με την οποία απερρίφθη ένσταση του αιτητή ημερ. 4.1.94 προς την Ομάδα Αξιολόγησης με την οποία ζητούσε όπως αναθεωρηθεί η ετήσια έκθεση.”

Η ευπαιδευτη συνήγορος του Καθ' ου η αίτηση έχει εγείρει την πιο κάτω προδικαστική ένσταση:

“Η προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι εκτελεστή διοικητική πράξη δυνάμενη να προσβληθεί με προσφυγή κάτω από το άρθρο 146 του Συντάγματος.”

Εκτελεστή διοικητική πράξη είναι εκείνη που συνεπάγεται ευθέως και αμέσως με την εκτέλεσή της έννομες συνέπειες για τους διοικούμενους δηλαδή συνιστά, μεταβάλλει ή καταργεί δικαιώματα ή (και) υποχρεώσεις (Βλ. Ελληνικό Διοικητικό Δίκαιο, Α.Ι. Τάχου, 4η έκδοση, 1993, σελ. 356). Χαρακτηριστικό γνώρισμα της εκτελεστής διοικητικής πράξεως είναι ότι με την δήλωση βουλήσεως που περιέχει καθορίζει δικαίον δηλαδή δημιουργεί δικαιώματα και υποχρεώσεις είτε κατά τρόπο γενικό με το να θέτει κανόνες δικαίου (κανονιστική πράξη) είτε κατά τρόπο ειδικό στην ατομική περίπτωση (ατομική πράξη) (Βλ. Στασινόπουλου, Δίκαιο των Διοικητικών Πράξεων, Έκδοση 1982, σελ. 170).

Σε σχέση με την επίδικη πράξη το θέμα έχει επιλυθεί δεσμευτικά από τη νομολογία μας. (Βλ. *Παυλίδης ν. Δημοκρατίας* (1977) 3 Α.Α.Δ. 421, *Τάνης ν. Δημοκρατίας* (1978) 3 Α.Α.Δ. 314, *Παπαχαραλάμπους και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1987) 3 Α.Α.Δ. 2132 (απόφαση ολομέλειας), *Όθωνος και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 475, *Γιάλλουρου ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 3624, *Χατζηχριστοδούλου ν. Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 2256, *Καλυβίτης ν. Διευθυντή Τμήματος Εσωτερικών Προσόδων* (1995) 4 Α.Α.Δ. 1663).

Στην *Όθωνος* (πιο πάνω) κρίθηκε, από την Ολομέλεια, ότι η “ετοιμασία των εμπιστευτικών εκθέσεων αποτελεί πράξη η οποία από μόνη της δεν είναι εκτελεστή και σαν τέτοια δεν μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή”.

Στην *Παπαχαραλάμπους* (πιο πάνω) επρόκειτο - και πάλιν - για προσφυγή κατά της απόρριψης ενστάσεων που σχετίζοντο με βαθμολογίες των αιτητών. Κρίθηκε ότι οι επίδικες αποφάσεις δεν είχαν οποιοσδήποτε ορατές νομικές συνέπειες. Αποτελούσαν “*internum*” της Διοίκησης για την αξιολόγηση των υπηρεσιών των εκπαιδευτικών λειτουργιών και στο βαθμό που επηρεάζουν τα δικαιώματα των ενδιαφερομένων υπαλλήλων για προαγωγή αποτελούν προπαρασκευαστικές πράξεις. Συνεπώς δεν μπορούν να προσβληθούν με προσφυγή. Στις *Γιάλλουρου και Χατζηχριστοδούλου* (πιο πάνω) μετά από εκτενή αναφορά στη νομολογία κρίθηκε ότι πράξεις αξιολόγησης της υπηρεσίας δημοσίων λειτουργιών στερούνται εκτελεστού χαρακτήρα και επομένως δεν υπόκεινται σε αναθεώρηση.

- Συμφωνώ με την πιο πάνω προσέγγιση της νομολογίας μας. Είναι η κατάληξή μου ότι η επίδικη απόφαση στερείται εκτελεστού χαρακτήρα. Για το λόγο αυτό δεν μπορεί ν' αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής δυνάμει του άρθρου 146.1 του Συντάγματος.
- 5 Ακολουθεί πως η προσφυγή στερείται αντικειμένου και απορρίπτεται με έξοδα.

*Η προσφυγή απορρίπτεται με
έξοδα.*